

A szakma ereje mindig a közösségben rejlik

Interjú Szabó Szabolccsal, a Lengyel Lajos-díj 2025. évi kitüntetettjével

A PPDExpón, 2025 október 8-án ismét átadták a PNYME legmagasabb kitüntéseit, köztük a Lengyel Lajos-díjat, amelyet olyan szakemberek kapnak, akik sokat tesznek a PNYME közösségért és a szakmai összetartozás erősítéséért. Az idei díjazott Szabó Szabolcs, a Grimex Kft. ügyvezető igazgatója, aki évtizedek óta aktív tagja a szervezetnek, és hosszú ideig részt vett a Nyomdaipari szakosztály vezetésében.

Szabolcs nemcsak tapasztalt szakember, hanem igazi közösségépítő is, aki hisz abban, hogy a nyomdaipar ereje az összefogásban rejlik. Az elismerés apropóján beszélgettünk vele szakmáról, hivatásról és arról, mi adja ma a motivációt egy olyan területen, ahol a tradíció és az innováció kéz a kézben jár.

A díjátadót követően arról kérdeztük, hogyan látja ma a szakmai összefogás jelentőségét, mit tart a legnagyobb kihívásnak, és mi az, ami a leginkább inspirálja nap mint nap.

Hogyan élted meg, amikor megtudtad, hogy téged választottak a Lengyel Lajos-díj idei kitüntetettjének?

Egy milánói kiállításon voltam, és a nap végén, a vacsorára készülődés közben nyitottam meg az e-mailjeimet. Ott olvastam Pesti Sanyi üzenetét. Egy pillanatra meg is álltam: őszintén meghatódtam. Ahogy elindultunk a vacsorára, végig azon gondolkodtam, milyen hihetetlen érzés ez, hiszen mindig úgy éreztem, hogy ezt a díjat a szakma nagy öregjei kapják. És akkor rá kellett döbennem, hogy valójában a huszonhat évemmel a nyomdaiparban már én is „közjük értem”.

Mit jelent számodra ez az elismerés – inkább szakmai, vagy inkább emberi oldalról közelíted meg?

A kettőt nem tudom szétválasztani. A szakmát lehet tanulni könyvekből vagy művelni a négy

fal között, de igazán értelmezhetővé, élővé és hasznossá csak a közösség teszi. A szakmai kapcsolatok mögött mindig ott van az emberi oldal is – ezt kizárni nem is lehetne, és nem is érdemes. Meggyőződésem, hogy az emberi kapcsolatok döntően befolyásolják, valaki hogyan boldogul a szakmában.

Hosszú ideje tagja vagy a PNYME-nek. Hogyan kezdődött a kapcsolatod az egyesülettel?

A legelső kapcsolatom még főiskolás koromból származik, akkor toboroztak minket a PNYME-be. A tagság egyik előnyeként Magyar Grafika-előfizetést kaptunk – nekem ez volt a hívószó, és azóta is tag vagyok. A következő mérföldkő ugyanakkor a flexószimpóziumokhoz kapcsolódik. Már az egyik legelső alkalmon előadóként szerepeltem, és az esti beszélgetések során sokat beszélgettem Hujder Zoltánnal és Szikszay Olivérrel. Tulajdonképpen ők „környékeztek meg”, hogy nézzek be egy elnökségi ülésre és segítsék a következő szimpózium szervezésében. Szívesen vállaltam, és innen indult minden. Fogalmam sem volt, hogy mire vállalkoztam, viszont az ő támogatásukkal sikerült azt az irányt megtalálnom, amit magabiztosan képviselhettem a munkánk során. Nagyon remélem, hogy oda-

fent is jár a Magyar Grafika – mert szeretném, ha ezúton is tudnák, mennyire hálás vagyok mindkettőjüknek.

A Nyomdaipari szakosztály titkáráként, később elnökeként sok emberrel dolgoztál együtt. Mit tartasz a legfontosabb eredményednek ebből az időszakból?

A díjátadó hozott elő egy olyan emléket, amit már szinte el is felejtettem: a PPDExpo megszületését. Akkoriban nagyon bizonytalan volt, hogy belevágunk-e, hiszen voltak az egyesületben, akik tartottak attól, hogy egy esetleges sikertelenség veszélybe sodorná a működésünket. Én viszont azt láttam, hogy a szakmának szüksége van egy modern, rendszeres találkozási pontra. Így 2013-ban – kisebb viták árán, de közösen – belevágtunk. Mint rendszeres kiállító tisztában vagyok vele, hogy a megtérülés dilemmája minden alkalommal előkerül. De ha akkor csak a számokat néztük volna, ma bizonyára jóval kevesebb olyan tartós, értékes kapcsolatunk lenne, amelyek a közösség erejét és a szakma jövőjét jelentik.

A közösségépítés nem mindig könnyű feladat. Te mit gondolsz, mitől működik jól egy szakmai közösség?

Ma már érdemes különválasztani az online és offline világot. Röviden: a személyes találkozó elengedhetetlen. A Covid utáni első flexószimpózium is bizonyította, hogy bármennyire jól tudunk online kommunikálni, a személyes jelenlétet semmi nem helyettesíti. Lehetnek online fórumok, csoportok, platformok – de a valódi, mély beszélgetések, a szakmai és emberi kapcsolatok a személyes térben születnek meg.

A nyomdaipar folyamatosan változik. Hogyan tud lépést tartani ezzel egy olyan egyesület, mint a PNYME?

Ma már csak zsigerből tudok válaszolni, hiszen nem követem napi szinten a PNYME kihívásait. De úgy gondolom, a legfontosabb, hogy folyamatosan figyeljük az emberek reakcióit. A változással szembeni ellenállás természetes, viszont fejlődni csak úgy lehet, ha elfogadjuk és alkalmazkodunk hozzájuk. Ez a szemlélet kulcs lehet az egyesület és a szakmai vállalkozások túléléséhez is. Ehhez azonban bátorság kell: merjünk kilépni a megszokott keretek közül, és merjünk kísérletezni. Előfordult, hogy bizonyos terveket egy időre a fiókban kellett hagynunk, de ez nem jelenti azt, hogy ne lenne érdemes időről időre újra elővenni ezeket. Hiszen lehet, hogy ma már olyan környezet fogadná őket, amelyben könnyebben meg is valósíthatók.

A Grimexnél végzett munkád és az egyesületi szerepvállalásod között van valamilyen szinergia?

A PNYME egyszerre szolgálja a beszállítókat és a nyomdákat, ezért különleges volt számomra, hogy két nézőpontból láthattam rá ugyanarra a szakmára. A Grimexben szerzett tapasztalataimat be tudtam vinni az egyesületbe, és fordítva is: hamar ráéreztem, hogy egy rendezvény milyen hozzáállást igényel a beszállítók oldaláról. Mindig azt vallottam, hogy egy rendezvény akkor jó, ha mindenki profitál belőle – igen, akár a versenytársak is. Nem az azonnali eladás a fontos, hanem az, hogy mindenki vigyen haza valami értéket. Ezt a szemléletet próbáltam továbbvinni minden eseményre.

Mit gondolsz, mi az a plusz, amit az egyesületi munka adhat a szakmai mindennapokhoz?

Érdekes módon számomra egy elnökségi ülés délutánja mindig „visszatöltés” volt. A baráti, szakmai beszélgetések, a Grimexből való kiszakadás, a másfajta kihívások mind új lendületet adtak. Ezek a rendszeres kilépések segítettek abban, hogy külső szemmel is rálássak a cégemre és a szakma változásaira. Nagyon sokat adott ez a kettős nézőpont.

Hogyan látod a fiatalabb generáció hozzáállását a szakmához – van utánpótlás?

Nem szeretnék „régén minden jobb volt” hangulatba csúszni. Azt tapasztalom, hogy szerencsére egyre több fiatal kollégával találkozom és a saját cégünkben is sikerült fiatalítani. Bár lehet hallani sok sztereotípiát a fiatalokról, én azt látom: ha valakinek jó a hozzáállása, akkor minden más tanulható. Ugyanakkor az oktatásban sok helyen hiányzik a „tölcsérelv”, és a céges belső képzéseknek sincs akkora hagyománya, mint kellene. De ezeket tényként kell kezelni. Ha száz emberből tíz év múlva öt marad a szakmában, akkor erre kell felkészülnünk. A lényeg: jó hozzáállású embereket kell a tölcsérbe tölteni – így lesz jövőnk.

Ha egy dolgot kiemelhetnél, amit a szakmában mindenképp megőriznél a jövőnek, mi lenne az?

A kézben tartható, tapintható termék erejét a digitális zajjal szemben. A nyomtatott tartalom hitellessége és maradandósága pótolhatatlan. A jövő nyomdája lehet teljesen automatizált és digitális, de ha elengedjük a nyomdai hagyományokat, pl. a minőség iránti alázatot, akkor a szakma valódi értékét veszítjük el, amelyet semmilyen algo-

ritmus vagy mesterséges intelligencia által kezelt gyártásirányítási rendszer nem pótolhat. Persze ahhoz, hogy megmaradjanak a nyomtatott könyvek, nem csak a mi szakmánkon múlik. Hiszen nem csak a könyveket kell megőrizni, hanem az olvasás élményét, azt a képzelőerőt, ami egy könyv olvasása közben megszületik. Ha ezt a jövő generációja nem éli meg, szürkébb lehet a világ.

Van olyan élményed az egyesületi munkából, amit szívesen megosztanál – egy pillanat, ami különösen emlékezetes maradt?

Van egy vicces történetem, amit most nem árulnék el teljesen – akit érdekel, hívjon fel, és elmesélem, mi történt hajnali háromkor egy székesfehérvári rendezvény után.

Ami viszont igazán meghatározó élmény volt: amikor egy rendezvény végén, úgy hajnali kettő-három körül, már mindenki elvonult a szobájába, mi pedig Pesti Sanyival és Schmidt Danival ottmaradtunk egy asztalnál, és elégedetten összegyeztük a napot. Ezek a pillanatok adták vissza leginkább azt az érzést, hogy megérté. Minden jövőbeli szervezőnek kívánok minél több ilyen estét.

Mit üzennél azoknak, akik most kezdenek el ismerkedni a PNYME közösségével, vagy csak gondolkodnak a csatlakozáson?

A PNYME mindig az egyént szólította meg – nem a pozíciót, nem a rangot. Remélem, hogy ez a szemlélet a jövőbeni változások után is megmarad. Bátran ajánlom mindenkinek a csatlakozást, mert egy szakmai tudást elsajátítani és megerősíteni nem lehet egyedül, a képernyő mögé bújva. Ahogy a mondás tartja: *ha gyorsan akarsz haladni, menj egyedül; ha messzire szeretnél jutni, menj csapatban.*

Aki komolyan, alázattal szeretne működni ebben a szakmában, biztosan megtalálja itt a társait.